

[Socialministeren.]

Ændring af Refusionsordningen for offentlig Hjælp, som er foreslaaet i det nye System, efter hans Mening er af den Beskaffenhed, at den ikke uden meget væsentlige og dybt gaaende Ændringer bør blive til Lov. Saa sagte! — Denne Refusionsordning er efter meget grundige Overvejelser og Beregninger enstemmigt blevet vedtaget af det store kommunale raadgivende Udvalg med Repræsentanter fra alle Sider baade Amt og Landkommuner, og Resultatet er, som jeg nævnte i Gaar, en langt større Ligelighed i Fordelingen af de trykkende Forsørgelsesbyrder og en Lettelse for næsten alle de fattige jyske Landkommuner. Mon det ærede Medlem nu alligevel ikke i sin voldsomme Tillid til egen Bedreviden og i sin meget store Trang til at forbedre — man kan ogsaa sige forringe — andre sagkyndiges Forslag, mon han ikke alligevel her, hvor det først og fremmest drejer sig om at komme de daarligst stillede Kommuner til Hjælp, skulde udvise nogen Forsigtighed med at bryde ned, hvad andre særlig interesserede og sagkyndige enstemmigt har bygget op? Der er en tysk Sandsiger, der siger: „Den store anerkender hellere den lille end den store indenfor sit eget Omraade“. Tillad mig at bringe denne Sentens — uden nogen Art af Kommentar — i Erindring, samtidig med at jeg forlader ham for denne Sinde og udtaler Haabet om, at jeg næste Gang, det ærede Medlem og jeg mødes paa Kamppladsen, maa træffe den forhandlingsvenlige Socialpolitiker og ikke den delvis haanende og alt for overlegne Høvdingesuppleant og Partiagitator. Jeg støtter dette Haab dels paa det ærede Medlems Interesse for det saglige Lovgivningsarbejde, dels ogsaa paa de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte overfor de ærede socialdemokratiske Ordførere, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, overfor hvis Indlæg det ærede Medlem Hr. Krag endda samme Aften var glædelig spagfærdig, og jeg fremhæver navnlig Bemærkningen om, at Venstre ikke uden videre agter at afvise fremstrakte Hænder, naar man blot mener at have Vished for, at Haanden ikke fører hen der, hvor man tager den hele, blot der gives en Finger. Det er jo lidt knudret, men Meningen er tydelig nok. Jeg vil derfor slutte med at sige, at hvad Socialreformen angaar, er Regeringens fremstrakte Haand tydelig nok, men jeg tror til Gengæld heller ikke, det lønner sig for Venstre i Overmod eller af gammelt Nag at slaa denne Haand til Side. Det ærede Medlem har jo i denne Henseende sit meget store personlige

Ansvar. Jeg synes ikke, han forleden Aften, paa den Maade han talte, tog det Ansvar saa alvorligt som f. Eks. ærede konservative Talere, der paa Forhaand har udtalt sig om denne Reform.

Ærede Medlemmer vil forstaa, at jeg dels fordi jeg i Aarevis har været Invalide-rettens og Invalideforsikringsraadets Leder, dels paa Grund af mit Kendskab i øvrigt til den sociale Lovgivning maa paalægge mig den allerstørste Tvang for ikke at kaste mig ind i den ivrige, men langtfra udtømmende Diskussion om Begreberne Rentehysteri og -neurose, der fandt Sted her i Tinget mellem forskellige ærede Medlemmer, de ærede Medlemmer Hr. Sneum, Weygaard, Fr. Andersen (Holbæk A.), Carlsen-Skiødt, L. D. Rasmussen og Geert-Jørgensen samt Fru Inger Gautier Schmit, en Diskussion, som ikke mindst interesserede mig, fordi jeg var til Stede og deltog i Forhandlingerne netop i det omhandlede Møde i Medicinsk Selskab, et Møde, hvortil der i øvrigt, hvis jeg ikke husker fejl, var Adgang for Rigsdagens Medlemmer, og som ikke mindst det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen derfor burde have overværet. Da Problemerne traumatisk eller funktionel Neurose, Rentehysteri o. s. v. imidlertid netop hører hjemme i Diskussionen om Socialreformen, skal jeg betvinge min Lyst til i Dag at brede mig herom, skønt særlig det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensens Udtalelser i hans første Indlæg — senere halede han jo svært i Land — i høj Grad frister til at fordybe sig i Emnet. Men, som sagt, jeg skal vente, disse Spørgsmaal forsvinder jo ikke ud af Tilværelsen i Løbet af de 2—3 Uger, til de sociale Love kommer til første Behandling, hvor vi vel kan forvente os en Gentagelse af det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensens stadige Sympatitilkendegivelser overfor de fattige, samtidig med en Klagesang over den Lovgivning, der netop tilstræber at gøre Forholdene for disse mindre utaalelige. Jeg skal da, om fornødent, komme nærmere ind paa disse forskellige Problemer, ogsaa paa Overlæge Schous for ensidige Betragtninger og paa den af det ærede Medlem Hr. Sneum omtalte meget uheldige offentlige Omtale af Sagen.

Jeg skal i Dag blot gøre to Bemærkninger. Den første gør jeg for at værne Invalide- og Arbejderforsikrings-Raadet imod den Mistanke, som kunde fremkaldes ved forskellige af de nævnte Indlæg; at disse Administrationer ikke skulde være fuldt ud fortrolige baade med Lægevidenskabens Syn paa disse Neuroser — Problemet er virkelig ikke nogen Opdagelse af Over-